

DE AUTO WAARMEE MARIANNE (52) OP VAKANTIE WAS, REED IN EEN RAVIJN: “DE HANDREM ZAT ER NIET OP”

Ja ja, carpe diem en het leven is een geschenk - voor de meesten zijn dit clichés. Behalve als je eens écht wordt geconfronteerd met de dood. Wat als je bijna niet meer had geleefd? Marianne (52) stond letterlijk op het randje van de afgrond.

Tekst EVA BREDA
Beeld GETTY IMAGES

“Ik mocht echt de auto niet uit. Echt niet. ‘Je blijft zitten, je beweegt niet, ik ben zo terug’, zei mijn vader. Als hij iets zei, dan deed je dat. Ik was negen jaar en luisterde altijd naar hem. Niet alleen omdat dat is wat kinderen van negen doen als hun ouders ze op zeer ernstige toon iets opdragen. [Mijn vader en ik hadden nogal een complexe band.](#) De straffen bij ons thuis waren extreem, mijn moeder was vrij onderdanig, dus kon ik maar beter luisteren en mijn mond houden.

Een sprintje naar het toiletgebouw

We waren in Frankrijk. Na een paar dagen op een camping in de bergen was het tijd om verder te gaan. Mijn vader parkeerde de auto dichtbij de receptie van de camping en stapte uit om naar de wc te gaan. Mijn moeder stond bij het loket om ons uit te checken. Terwijl ik alleen achterbleef in de auto, draaide mijn hoofd overuren: ik moest zó nodig plássen. Ik wist dat onderweg vragen of ik mocht plassen, ruzie zou betekenen. Het ophouden was ook geen optie. Die ene keer dat ik in mijn broek had geplast omdat ik het echt niet meer hield, liet mijn vader me alleen achter bij het tankstation. Mijn ogen gleden naar het toiletgebouw even verderop. Zou ik het net op tijd redden? Het op een rennen zetten, heel gauw plassen, mijn broek ophijsen, terugrennen en net op tijd terug in de auto zijn zodat mijn vader niet doorhad dat ik weg was? Nee, ik kon beter wachten. Of toch niet? Dit was m’n laatste kans en daarna moest ik vast urenlang in de auto zitten! Ik besloot het erop te wagen, gooide de autodeur open en sprintte naar het toiletgebouw. Achteraf verbaas ik me er nog over dat ik deze ongebruikelijke keuze maakte.

De auto was weg

Ik sprintte na het plassen zo snel mogelijk terug. Verward keek ik om me heen. De auto en de caravan waren in geen velden of wegen te bekennen. Hij moest toch echt hier staan? De paniek nam het bijna over - waren mijn ouders zonder mij vertrokken? - toen ik ze zag staan. Mijn moeder huilend en wijzend, mijn vader tierend en bellend. Ik kwam dichterbij en ze draaiden zich om. Ik zie nog zo voor me hoe mijn moeder me vastgreep en duizend keer in de rondte draaide. ‘Je bént er nog’, riep ze uit. Ik vond het maar overdreven. Pas later ontdekte ik wat er was gebeurd: de auto en de caravan waren vooruit het ravijn ingerold. Mijn vader had de handrem er niet op gedaan. Mijn ouders dachten dat ik in de auto honderden meters naar beneden was gevallen. Als ik had gedaan wat ik altijd deed, was dat ook zo geweest.

Engeltje op mijn schouder

Gek genoeg kreeg ik deze keer geen straf. Mijn vader zei weinig en mijn moeder was vooral opgelucht. Ik vond het als kind vooral een leuke dag: we moesten lang wachten in de zon, papa was niet zo streng tegen me en er kwam een takelwagen. Nu ik volwassen ben, realiseer ik me pas hoeveel geluk ik heb gehad. Hoe vreemd het is dat ik die ene keer mijn ouders niet gehoorzaamde. Ik ben gewoon door het oog van de naald gekropen. Is dat wat ze bedoelen met een engeltje op je schouder?”

[Marianne schreef het boek *Ondersteboven*.](#) Ze vertelt hierin over haar jeugd en haar verleden met seksueel misbruik. Dit beschrijft ze zowel uit de ogen van het slachtoffer, een zevenjarige meisje, als de ogen van de dader.